

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 594/2013-60

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 2. októbra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. J. J. ml., B., zastúpeného advokátkou JUDr. M. H., P., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Sžo 29/2012 z 27. novembra 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. J. J. ml. **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. marca 2013 doručená sťažnosť JUDr. J. J. ml. (ďalej len „sťažovateľ“, v citáciách aj „žalobca“), v ktorej namietal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len

„dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“, v citáciách aj „porušovateľ“) sp. zn. 4 Sžo 29/2012 z 27. novembra 2012.

2. Sťažovateľ je v procesnom postavení žalobcu v súdnom spore (konaní) proti žalovanému P., B. (ďalej len „žalovaný“) o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. PÚ-11/297-9/1435/14/KUB z 22. februára 2011 vedenom Krajským súdom v Prešove (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 3 S 14/2011. Krajský súd rozsudkom z 20. apríla 2012 sťažovateľovu žalobu zamietol. Najvyšší súd (na odvolanie sťažovateľa) rozsudkom sp. zn. 4 Sžo 29/2012 z 27. novembra 2012 potvrdil prvostupňový rozsudok.

3. Sťažovateľ v sťažnosti uviedol tento skutkový stav:

«Podstatou súdneho sporu vedeného pred všeobecnými súdmi, v ktorom v poslednom stupni rozhodoval práve porušovateľ je rozhodnutie K. P. (ďalej len „K. P.“) o priestupku spis. zn. PO -10/0406-22/9986/Zj zo dňa 14. 12. 2010, ktorým K. P. ako správny orgán uznal sťažovateľa ako fyzickú osobu (ďalej len „FO“) vinným z toho, že spáchal priestupok na úseku ochrany pamiatkového fondu podľa ust. § 42 ods. 1 písm. f) zákona č. 49/2002 Z. z. o ochrane pamiatkového fondu v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane pamiatkového fondu“), účinného k dátumu údajného spáchania tohto priestupku. Za tento priestupok K. P. uložil citovaným rozhodnutím zároveň sťažovateľovi ako FO pokutu vo výške 10.000,- Eur v zmysle ust. § 11 ods. 1 písm. b) a v zmysle ust. § 42 ods. 2 zákona o ochrane pamiatkového fondu.

Podľa K. P. priestupok na úseku ochrany pamiatkového fondu sťažovateľ ako fyzická osoba mal spôsobiť tým, že pri realizácii stavby „Dvorové časti domov... na... v B.“, v období od 24. 07. 2009 do 21. 08. 2009 (ide o obdobie, kedy K. údajne vykonával kontrolu realizácie tejto stavby) sťažovateľ ako FO nedodrжал podmienky určené v záväznom stanovisku K. č. PO-08/880-02/2308/Kr zo dňa 25. 03. 2008 v spojení so záväzným stanoviskom PÚ-08/732-8/5014/REJ, MIS zo dňa 08. 07. 2008 a záväzným stanoviskom K. P. č. PO-08/880-17/11728 zo dňa 16. 12. 2008, ktorým K. P. schválil projektovú dokumentáciu uvedenej stavby...

Proti vyššie uvedenému rozhodnutiu sa sťažovateľ odvolal na odvolacom správnom orgáne, t. j. P., ktorý však svojím rozhodnutím č. k. PÚ-11/297-9/1435/14/KUB zo dňa 22. 02. 2011 rozhodol tak, že predmetné rozhodnutie K. P. potvrdil.

Následne podal sťažovateľ správnu žalobu na Krajský súd v Prešove, v ktorej namietal, že vyššie uvedené rozhodnutia pamiatkových úradov ako správnych orgánov ako aj postup týchto orgánov nebol v súlade so Správnym poriadkom, tieto rozhodnutia a postupy vychádzali z nesprávneho právneho ako aj skutkového posúdenia stavu a boli v rozpore s obsahom správneho spisu. Keďže prvostupňový správny súd svojím rozsudkom sp. zn. 3 S 14/2011 zo dňa 20. 04. 2011 neprihliadol na právnu argumentáciu sťažovateľa a jeho žalobu zamietol, sťažovateľ bol nútený sa odvolať na odvolací súd, ktorým bol v tomto prípade Najvyšší súd Slovenskej republiky ako odvolací správny súd, teda porušovateľ. Keďže ani porušovateľ neprihliadol na právne a skutkové argumenty sťažovateľa, ktorým preukazuje porušenie svojich práv a zákonov, pričom tento právny stav nezákonnosti a svojvôle správnych orgánov a správnych súdov v postupe a v rozhodovaní je právne neudržateľný, sťažovateľ nemal inú možnosť ako sa s predmetným protiprávnym zásahom do jeho práv a základných slobôd obrátiť na Ústavný súd Slovenskej republiky...»

4. Sťažovateľ namietal, že sa v jeho veci konajúce všeobecné súdy (a aj správne orgány) dôsledne nezaoberali troma podstatnými skutkovými problémami, a to:

- „... či mesto B. je pamiatkovou rezerváciou alebo nie“,
- „správne orgány nekonali so správnym subjektom (v zmysle nekonali s pravým subjektom), t. j. s takým subjektom, ktorý by bol v skutočnosti nositeľom zodpovednosti za porušenie tej právnej povinnosti, ktorú mu správne orgány kládli za vinu“,
- „správne orgány vydali správne rozhodnutie č. PO-10/0406-22/9986ZJ zo dňa 14. 12. 2010 na základe nezákonne vykonaného štátneho dohľadu a nezákonných dôkazov.“

5. Sťažovateľ v sťažnosti namietané pochybenia v postupe a rozhodnutí najvyššieho súdu zhrnul takto: „... chyby porušovateľa pri aplikácii a výklade zákona, ktoré spočívali nielen v tom, že porušovateľ sa nedostatočne zaoberal neexistenciou právomoci dotknutých správnych orgánov, že nevidel pochybenie správnych orgánov aspoň v tom, že tieto orgány aplikovali v prípade sťažovateľa nesprávny zákon, navyše na nesprávny subjekt práva, ale

aj v tom, že porušovateľ bez relevantného odôvodnenia akceptoval rozhodnutie vydané v správnom procese plnom pochybností a nezákonností (t. j. vykonanie nezákonného dohľadu, bezdôvodné nevykonanie navrhovaných dôkazov – výsluch konateľa spoločnosti P., s. r. o., porušenie zásady ústnosti nariadeného pojednávania, rozhodovanie zaujatým správnym orgánom a pod.).

Celý rad pochybení porušovateľa je najmarkantnejší v tom, že porušovateľ sa vo svojom rozhodnutí nevysporiadal so všetkými významnými okolnosťami a dôkazmi, na ktoré poukazoval sťažovateľ vo všeobecnom konaní. Navyše odôvodnenie porušovateľa je natoľko nejasné, nedostatočné, miestami dokonca vágne, že overenie správnosti výroku je nepreskúmateľné. V tomto kontexte sťažovateľ teda dodáva, že práve záver postupu a rozhodnutia porušovateľa je pre neho natoľko arbitrárny, že chcel mať zachované minimálne ústavné právo dozvedieť sa o dôvodoch i takéhoto arbitrárneho rozhodnutia.

Z dôvodu, že sa tak nestalo, ústavné právo sťažovateľa na spravodlivý súdny proces bolo porušené.“

6. Sťažovateľ tvrdí („má jednoznačne za to“), že v konaní na najvyššom súde „(aj v konaní pred správnym súdom 1. stupňa a v konaní pre správnymi orgánmi) došlo k porušeniu jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu upravené v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie upravené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru, keď mu rozhodnutím a postupom porušovateľa bola odňatá možnosť konať pred súdom v kvalitatívne plnohodnotnej hmotnoprávnej i procesnoprávnej linii a domáhať sa objektívneho skutkového a právneho posúdenia veci a spravodlivého rozhodnutia“.

7. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„1. Základné právo na súdnu a inú právnu ochranu upravené v čl. 46 ods. 1 Ústavy..., základné právo na spravodlivé súdne konanie upravené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru... sťažovateľa JUDr. J. J. postupom a rozsudkom Najvyššieho súdu... č. k. 4 Sžo/29/2012 zo dňa 27. 11. 2012 bolo porušené.

2. Rozsudok Najvyššieho súdu... č. k. 4 Sžo/29/2012 zo dňa 27. 11. 2012 sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie a rozhodnutie.

3. Sťažovateľovi... sa priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo výške 10.000,- Eur...

4. Sťažovateľovi... sa priznáva náhrada trov konania...“

8. V rámci prípravy predbežného prerokovania sťažnosti [§ 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)] ústavný súd nahliadol do súdneho spisu krajského súdu sp. zn. 3 S 14/2011.

II.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

10. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže

ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

11. Predmetom sťažovateľovej sťažnosti je namietané porušenie označených práv zaručených ústavou a dohovorom postupom najvyššieho súdu a jeho rozsudkom sp. zn. 4 Sžo 29/2012 z 27. novembra 2012 (body 1 a 7).

12. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným spôsobom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde... Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo... prejednaná nezávislým a nestranným súdom...

13. Zo sťažnosti možno vyvodit', že sťažovateľ vidí porušenie svojho základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru najmä v tom (body 3 až 6), že vo veci konajúce všeobecné súdy, najmä však najvyšší súd, nedostatočne vyhodnotili existujúci skutkový stav, nesprávne interpretovali a aplikovali na vec sa vzťahujúce (aktuálne) všeobecne záväzné právne predpisy, v dôsledku čoho potom skutkový stav nesprávne právne posúdili a vyvodili nesprávne právne závery.

14. Ústavný súd v prvom rade konštatuje, že jeho úlohou nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Ústavný súd je v súlade so svojou všeobecnou právomocou vyjadrenou v čl. 124 ústavy súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Táto právomoc spolu s právomocou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy mu umožňuje preskúmať aj napadnuté rozhodnutia všeobecných súdov, avšak iba z hľadiska, či tieto rozhodnutia, resp. v nich vyslovené závery sú alebo nie sú v súlade s ústavno-procesnými zásadami upravenými v ústave.

15. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré im predchádzali, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania vtedy, ak by vyvozené závery

boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00).

16. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) označeným rozhodnutím najvyššieho súdu, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že v danej veci nebola vylúčená právomoc všeobecných súdov. V právomoci ústavného súdu zostalo následne iba posúdenie, či účinky výkonu právomoci najvyššieho súdu v súvislosti s jeho rozhodnutím o odvolaní sťažovateľa rozsudkom sp. zn. 4 Sžo 29/2012 z 27. novembra 2012 sú zlučiteľné s označeným článkom ústavy (resp. dohovoru). V súvislosti s tým ústavný súd poznamenáva, že (podľa svojej konštantnej judikatúry) nemá zásadné oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil.

17. Po oboznámení sa s obsahom rozsudku najvyššieho súdu ústavný súd dospel k záveru, že najvyšší súd svoje rozhodnutie, ktorým na základe odvolania sťažovateľa potvrdil rozsudok krajského súdu č. k. 3 S 14/2011-72 z 20. apríla 2012, náležite odôvodnil, čo potvrdzuje jeho argumentácia vychádzajúca z v konaní (administratívnom a aj súdnom) zisteného skutkového stavu a na neho nadväzujúcich právnych záverov. Najvyšší súd v odôvodnení svojho rozhodnutia po oboznámení podstaty prvostupňového rozsudku uviedol odvolaciu argumentáciu sťažovateľa a vyjadrenie žalovaného k nemu:

„Žalobca v odvolaní uvádza, že odvolaním napádané rozhodnutie krajského súdu je nedostatočne odôvodnené a nepreskúmateľné, vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a nie je vecne správne.

Podľa jeho názoru sa súd nevysporiadal s námietkami, ktoré boli uplatnené voči napádanému správnomu rozhodnutiu a tým porušil právo účastníka konania, vyplývajúce z Ústavy SR, na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany.

Ďalej žalobca tvrdí, že pre záver o tom, že v danej veci konal ako fyzická osoba – nepodnikateľ nie sú v správnom spise prítomné žiadne dôkazy. Naopak to, že konal ako fyzická osoba – podnikateľ, podľa neho potvrdzuje nielen dodatočné stavebné povolenie Mesta B., č. ŽP 2009/00875 zo dňa 22. 1. 2009, v ktorom je žalobca – stavebník identifikovaný identifikačným číslom, ale aj vlastné vyjadrenia žalobcu prítomné v odvolaniach a v doplnení odvolania, osobitne aj predložená zmluva o dielo a územné rozhodnutie. V otázke totožnosti subjektu žalobca navrhoval vypočuť svedka J. S., štatutárneho zástupcu spoločnosti, čomu nebolo vyhovené. Navyše poukazuje na to, že stavba je určená k podnikateľským účelom a náklady na ňu žalobca ako podnikateľ riadne účtuje ako aj na korešpondenciu s pamiatkovým úradom, kde je žalobca označený miestom svojho podnikania (zo dňa 21. 9. 2009, 23. 3. 2009, 5. 1. 2009, 16. 12. 2008, 5. 12. 2008, 29. 10. 2008, 10. 10. 2008, 4. 6. 2008, 9. 5. 2008).

Žalobca považoval za nutné ďalej poukázať na to, že správny orgán v danej veci v podstate rozhodol na základe fotografií, ktoré boli zhotovené nezákonným spôsobom a teda nemôžu mať silu dôkazu. Pracovníčka, ktorá ich mala zhotoviť podľa neho nedisponovala písomným poverením na vykonanie štátneho dohľadu, ktoré je v zmysle § 12 ods. 2 písm. b) zákona o ochrane pamiatkového fondu nevyhnutným predpokladom na jeho vykonanie a o takomto úkone nevykonala zákonom predpísaný záznam do stavebného denníka.

V ďalšom bode odvolania žalobca zastáva názor, že výrok rozhodnutia nespĺňa požiadavku určitosti, nezameniteľnosti a preskúmateľnosti rozhodnutia, ktoré vyplývajú z § 47 ods. 2 Správneho poriadku z dôvodu neuvedenia, akým konaním malo dôjsť k porušeniu daných povinností, ktoré konkrétne povinnosti mali byť porušené, ako mal priestupca – žalobca naplniť jednotlivé stránky skutkovej podstaty prejednávaneho priestupku, ako konajúci orgán dospel k záveru, že priestupok sa stal, v čom má prejednané konanie porušovať alebo ohrozovať záujem spoločnosti, ani to, ako malo dôjsť zo strany obvineného k naplneniu objektívnej stránky priestupku podľa § 42 ods. 1 písm. f) zákona o ochrane pamiatkového fondu.

Žalobca trvá na názore, že v danej veci nebolo preukázané, že pozemok, na ktorom sa realizovala posudzovaná stavba, sa nenachádza v pamiatkovom území alebo ochrannom pásme. Nariadenie zo dňa 11. 6. 1950, ktoré by vyhlasovalo Pamiatkovú rezerváciu B.,

žiadal v rámci dokazovania zabezpečiť a založiť do spisu, podľa jeho názoru nebolo vydané a preto Mesto B. za pamiatkovú rezerváciu nemožno považovať.

Namietané súdne rozhodnutie podľa žalobcu neuvádza, ako súd dospel k záveru o tom, že priestupok bol spáchaný práve žalobcom, keď zo zmluvy o vykonaní stavebného diela ako aj preberacieho protokolu stavby je zrejmé, že žalobca osobne stavebné práce nevykonával, ale realizovala ich obchodná spoločnosť P., s. r. o. Žiadny z vykonaných dôkazov vraj neusvedčuje žalobcu z vykonania čo i len jedného z úkonov, ktoré považuje žalovaný za tie, ktoré odporujú záväzným stanoviskám.

Pokiaľ ide o čas spáchania skutku, žalobca v odvolaní uvádza, že súd nereagoval na výhrady namietajúce nesprávne použitie právnej normy na daný prípad. Súd sa podľa neho nevysporiadal, rovnako ako predtým správne orgány, s vyjadrením žalobcu a tiež zápisom o odovzdaní stavby, z ktorého je viac než zrejmé, že stavba bola ukončená pred 1. 6. 2009. To znamená, že v danom prípade mal byť aplikovaný zákon o ochrane pamiatkového fondu v znení účinnom do 31. 5. 2009 (teda v znení zákona č. 479/2005 Z. z.), zákon č. 208/2009 Z. z. nemal byť pri hodnotení danej veci a pri skúmaní, či došlo k spáchaniu priestupku aplikovaný. Z namietaných správnych rozhodnutí podľa názoru žalobcu vyplýva, že uplatnený bol, čo svedčí o retroaktívnom uplatňovaní právnej normy.

Súd, podľa žalobcu, nereagoval ani na námietky poukazujúce na nepreskúmateľnosť výroku o uložení sankcie a na rozpor tejto časti správnych rozhodnutí s imperatívom súdnej praxe vymedzeným rozsudkom Najvyššieho súdu SR z 28. 8. 2001 sp. zn. 7 Sž 23-26/01. Ak by totiž správny orgán správne zistil skutkový stav veci a na vec by uplatňoval správnu právnu normu, teda zákon č. 49/2002 Z. z. účinný do 31. 5. 2009, potom by musel dospieť k záveru, že podľa uvedenej právnej normy bolo možné za priestupok podľa § 42 ods. 1 uložiť pokutu maximálne vo výške 100 000,- Sk (3.319,39 Eur).

Žalovaný sa vo vyjadrení k odvolaniu opäť rozsiahlym spôsobom vysporiadal s námietkami žalobcu. Poukazuje na to, že žalobca v odvolaní neuvádza žiadne nové skutočnosti a ani dôvody, pre ktoré by mal byť rozsudok Krajského súdu v Prešove nesprávny a v rozpore so zákonom. Žalovaný preto navrhol, aby odvolací súd rozsudok Krajského súdu v Prešove ako vecne správny potvrdil. “

Svoje rozhodnutie odôvodnil najvyšší súd takto:

«Najvyšší súd, ako súd odvolací, preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach podaného odvolania a dospel jednomyselne k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, v predmetnej veci bol dostatočne zistený skutkový stav veci a vec bola posúdená vecne správne. Odvolací súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 OSP, keď verejné vyhlásenie rozhodnutia vopred oznámil v súlade s § 156 ods. 3 OSP. Odvolací súd nezistil procesné vady, ktoré by samy o sebe boli dôvodom pre zrušenie rozhodnutia Krajského súdu v Prešove. Rozsudok krajského súdu sa podrobne zaoberá skutkovými zisteniami správnych orgánov, námietkami žalobcu, ako aj vyjadreniami správnych orgánov na tieto námietky. Odvolací súd sa preto v plnom rozsahu stotožňuje s dôvodmi prvostupňového rozsudku, ktoré zodpovedajú obsahu spisu a tieto dôvody si odvolací súd osvojuje ako svoje vlastné.

Najvyšší súd prvostupňový rozsudok podľa § 219 O. s. p. ako vecne správny potvrdil a súčasne odkazuje na jeho podrobné dôvody vo vzťahu ku všetkým dôvodom podaného odvolania, ktoré sú totožné s dôvodmi samotnej žaloby a s ktorými sa krajský súd náležite po stránke skutkovej aj právnej vysporiadal a odvolací súd nevidí dôvod na zopakovanie vecne správnych dôvodov rozsudku krajského súdu. Podľa § 219 ods. 2 odvolací súd len dopĺňa dôvody prvostupňového rozsudku nasledovne:

Odvolací súd považuje za potrebné poukázať na to, že stavebné práce (porušujúce zákon) boli preukázateľne vykonané v časovom intervale medzi dvoma štátnymi dohľadmi, a to od 24. 07. 2009 do 21. 08. 2009 a boli zistené práve výkonom štátneho dohľadu, ktorého zisteniam a záverom nie je dôvod neveriť.

V súlade s ustanovením § 11 ods. 2 písm. a) zákona o ochrane pamiatkového fondu vykonáva k. štátny dohľad nad stavom, využívaním a zabezpečením ochrany pamiatkového fondu a archeologických nálezísk. Na základe uvedeného vykonala zamestnankyňa K. P. dňa 24. 07. 2009 štátny dohľad v Pamiatkovej rezervácii B., pri ktorom bolo zistené, že na dvorovom objekte za meštiackym domom č... na... v B. prebiehajú stavebné práce čo zaznamenala v zázname z výkonu štátneho dohľadu č. PO-09/389-101/6338/Li zo dňa 24. 07. 2009 a fotograficky zdokumentovala. Miestne zisťovanie je súčasťou zistenia skutkového stavu vecí v správnom konaní a jeho fotografická

dokumentácia nie je v rozpore so zákonom o správnom konaní. Následne na základe poverenia riaditeľky K. P. zo dňa 20. 08. 2009, bol v súlade s ustanovením § 32 ods. 13 v nadväznosti na § 11 ods. 2 písm. a) pamiatkového zákona dňa 21. 08. 2009 zamestnankyňou K. P. uskutočnený štátny dohľad v priebehu úpravy nehnuteľnosti na dvorových objektoch na... v B. Pri výkone tohto dohľadu boli na stavbe zistené podstatné odchýlky od projektovej dokumentácie, ktorú K. P. odsúhlasil. Z výkonu štátneho dohľadu bol napísaný záznam č. PO-09/2452-01/7232/Li zo dňa 21. 08. 2009, bola vyhotovená fotodokumentácia zisteného stavu a do stavebného denníka boli zapísané odchýlky od schválenej projektovej dokumentácie. Stavebné práce boli realizované v rozpore so záväznými stanoviskami K. P. v období medzi dvoma štátnymi dohľadmi (24. 7. 2009 – 21. 8. 2009). Je zrejmé, že v tomto období už bol účinný zákon č. 208/2009 Z. z. s ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 49/2002 Z. z. o ochrane pamiatkového fondu a preto k. nepochybil, keď na priestupok žalobcu spáchaný na úseku ochrany pamiatkového fondu aplikoval ustanovenia Zákona o ochrane pamiatkového fondu v znení zákona č. 208/2009 Z. z., a preto vecne správne rozhodol aj o výške uloženej sankcie. V zmysle ustanovenia § 42 ods. 2 zákona 208/2009 Z. z. „za priestupok podľa ods. 1 môže k. uložiť pokutu až do výšky 200 000 Eur, K. pokutu zvýši až na dvojnásobok, ak ide o kultúrnu pamiatku, pamiatkové územie, ochranné pásmo alebo archeologické nálezisko zapísané do Zoznamu svetového dedičstva.“ Mesto B. bolo dňa 30. 11. 2000 zapísané aj do zoznamu Svetového kultúrneho a prírodného dedičstva UNESCO. Odvolací sú poznamenáva, že výška uloženej sankcie je na dolnej hranici možného rozpätia (1 – 200 000 Eur) sankcie a bola dostatočne odôvodnená.

Žalobca v žalobe adresovanej Krajskému súdu v Prešove a taktiež v odvolaní proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 3 S/14/2011-72 namietal, že za daný skutok, ktorý správny orgán klasifikoval ako priestupok podľa § 42 ods. 1 písm. f) zákona č. 49/2002 Z. z. o ochrane pamiatkového fondu v znení neskorších predpisov, nemal byť postihovaný ako fyzická osoba, ale ako fyzická osoba podnikateľ a že správne orgány si bez pochýb neozrejmili, aký subjekt sa mal skutku dopustiť.

K. vo svojom rozhodnutí uviedol, na základe akých skutočností dospel k záveru, že daný skutok spáchala fyzická osoba a nie fyzická osoba – podnikateľ. Podľa odôvodnenia rozhodnutia žiadateľom o vydanie záväzného stanoviska k zámeru úpravy nehnuteľnosti v pamiatkovom území (výstavby objektov na parcelách č. 910/3 a 909) a ostatných záväzných

stanovísk k projektovým dokumentáciám bol vždy ich vlastník a nájomca JUDr. J. J. bytom... B. – fyzická osoba. Taktiež v niektorých listoch JUDr. J. síce uvádza adresu doručenia „..., B.“, ale neuvádza svoje identifikačné číslo, ktoré by ho charakterizovalo ako podnikateľa. Všetkými záväznými stanoviskami boli uložené povinnosti fyzickej osobe – JUDr. J. J. bytom... B., ktorý bol povinný pri realizácii týchto stavieb postupovať v súlade s vydanými záväznými stanoviskami a ich nedodržaním sa dopustil priestupku na úseku ochrany pamiatkového fondu. V rozhodnutí tiež K. P. poukázal na skutočnosť, že nie je zrejmé, ako mohlo Mesto B. vydať dodatočné stavebné povolenie pre JUDr. J. J., IČO... ako stavebníka, keď bolo viazané uzatvorenými zmluvami s JUDr. J. ako fyzickou osobou. Táto skutočnosť však pre konanie o priestupku nebola relevantná.

Odvolaací súd odkazuje na dôvody rozsudku Krajského súdu v Prešove, ktorý pri posudzovaní tejto námietky žalobcu vychádzal z účelu § 1 ods. 2 v spojení s § 28 ods. 2 zákona č. 49/2002 Z. z. o ochrane pamiatkového fondu v znení neskorších predpisov. Na základe tohto je nepochybné, že práva a povinnosti na úseku pamiatkového fondu sa týkajú vlastníka nehnuteľnosti – JUDr. J., ml., ... B. (LV č. 7882, kat. úz. B.). Skutočnosť, že správny orgán správne posúdil situáciu, vyplýva aj z korešpondencie medzi správnymi orgánmi a žalobcom, ktorý o vydanie záväzných stanovísk žiadal nie ako fyzická osoba – podnikateľ, ale ako fyzická osoba.

Vyššie uvedené závery potvrdzuje aj dikcia ustanovenia § 32 ods. 5 zákona č. 49/2002 Z. z. o ochrane pamiatkového fondu v znení neskorších predpisov, podľa ktorého „pred začatím novej stavby alebo úpravy pozemku alebo stavby, ktorá nie je kultúrnou pamiatkou, ale sa nachádza v pamiatkovom území, je vlastník takej nehnuteľnosti povinný vyžiadať si rozhodnutie k., a to predložením žiadosti o vydanie rozhodnutia o zámere úpravy nehnuteľnosti v pamiatkovom území. Ak vlastník začne úpravu nehnuteľnosti v pamiatkovom území bez právoplatného rozhodnutia o zámere úpravy, k. začne správne konanie vydaním oznámenia o začatí úpravy nehnuteľnosti v pamiatkovom území, ktoré doručí vlastníčkovi nehnuteľnosti, a vyzve ho, aby práce až do vydania rozhodnutia zastavil.“ Z toho jasne vyplýva, že uvedené povinnosti má vlastník nehnuteľností, ktorým je v tomto prípade nie fyzická osoba – podnikateľ JUDr. J. J., ml., IČO..., B., ale JUDr. J. J., ml., B. – fyzická osoba.

Žalobca v podanej žalobe okrem iného uviedol, že záver K. P. o spáchaní priestupku je nesprávny aj z dôvodu, že mesto B. nie je v zmysle dnes platného zákona pamiatkovou rezerváciou, čo vylučuje akúkoľvek kompetenciu pamiatkového úradu vo vzťahu k stavbe domov č... v B., nakoľko uvedené domy nie sú kultúrnou pamiatkou a nenachádzajú sa v pamiatkovom území vyhlásenom zákonným spôsobom. Avšak vláda Československej republiky na základe návrhu Povereníctva kultúry SR dňa 11. 07. 1950 schválila uznesením č. 303.438/1950 zriadenie Pamiatkovej rezervácie B. V nadväznosti na to vláda Slovenskej republiky v Nariadení vlády Slovenskej republiky č. 596/2001 z 13. 12. 2001 o Pamiatkových rezerváciách Bardejov, Bratislava, Kežmarok, Levoča, Prešov, Spišská Kapitula a Spišská Sobota, podľa § 5 ods. 1 zákona Slovenskej národnej rady č. 27/1987 Zb. o štátnej pamiatkovej starostlivosti nariadila vymedzenie hraníc Pamiatkovej rezervácie B. Toto nariadenie nadobudlo účinnosť 01. 01. 2002. Pokiaľ žalobca tvrdil, že nariadenie 596/2001 zaniklo súčasne so zrušením zákona 27/1987 Zb., konkrétne zákonom č. 49/2002 Z. z. o ochrane pamiatkového fondu, treba poukázať na to, že zákon o ochrane pamiatkového fondu vo svojich prechodných ustanoveniach rieši aj tieto prípady a v § 45 ods. 2 stanovuje, že „pamiatkové rezervácie, pamiatkové zóny a ochranné pásma chránené podľa predchádzajúcich právnych predpisov sa považujú za pamiatkové rezervácie, pamiatkové zóny a ochranné pásma podľa tohto zákona.“ Orgány štátnej správy na úseku ochrany pamiatkového fondu sú ním viazané. Navyše, Pamiatková rezervácia B. je zapísaná v Ústrednom zozname pamiatkového fondu pod č. 2, z čoho možno vyvodit', že mesto B. ešte stále je pamiatkovou rezerváciou.

Podľa § 250k ods. 1 OSP a contr. žalobcovi vzhľadom na výsledok odvolacieho konania neprináleží náhrada trov konania.»

18. Ústavný súd konštatuje, že po preskúmaní napadnutého rozsudku najvyššieho súdu z 27. novembra 2012 (v spojení so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozsudku krajského súdu sp. zn. 3 S 14/2011 z 20. apríla 2012) nezistil, že by skutkové a právne závery boli v takom rozpore s vykonaným dokazovaním a s na vec sa vzťahujúcou právnou úpravou, ktorý by mohol zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do namietaného rozsudku najvyššieho súdu v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy. Naopak, ide o právne závery, ktoré sú podľa názoru ústavného súdu

ústavne akceptovateľným spôsobom zdôvodnené a súladné s požiadavkami ústavnej ochrany vyplývajúcej z právnej úpravy základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

19. Predmetné rozhodnutie najvyššieho súdu obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov a ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 232/08) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo spravodlivé súdne konanie stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

20. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

21. Ústavný súd sa z obsahu napadnutého rozsudku presvedčil, že najvyšší súd námietkami uvedenými v odvolaní sťažovateľa (ktoré sú v zásade totožné s argumentáciou sťažovateľa v správnom konaní, a aj v žalobe – pozri bod 8) zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľ (aj) v tomto konaní dostal odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu v správnom konaní a aj v konaní na prvostupňovom

súde zisteného skutkového stavu. Ústavný súd preto nie je oprávnený ani povinný tieto závery (postupy a hodnotenia) nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, IV. ÚS 110/03, I. ÚS 384/2011) a v tejto situácii nemá dôvod zasiahnuť do právneho názoru najvyššieho súdu.

22. Ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval, a jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné. Vzhľadom na aplikáciu príslušných ustanovení zákona (Občianskeho súdneho poriadku a najmä Zákona o ochrane pamiatkového fondu) je namietaný rozsudok najvyššieho súdu aj náležite odôvodnený. Ústavný súd považuje postup najvyššieho súdu pri preskúvaní rozhodnutia krajského súdu za legitímny a vylučujúci možné porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a namietaným porušením označených práv, a preto bolo potrebné sťažnosť sťažovateľa odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

23. Po odmietnutí sťažovateľovej sťažnosti ako celku nebol už právny dôvod zaoberať sa jeho ostatnými návrhmi, t. j. návrhom na zrušenie označeného rozhodnutia a priznaním mu náhrady trov konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. októbra 2013